

ver terug, de weg was vrij. Toch, terwijl ze daar stond in den duisteren wind, was het haar of hij onmogelijk meer zou kunnen terugkomen. Ze draaide zich om, het lamplicht, door een spleet van de gordijnen, keek haar aan. Zoo stond ze tusschen de veiligheid van haar huis, en het onbekende waaien van den nacht. — Ben ik dan bang voor Jack? prevelde ze. — De wind suisde leeg aan haar voorbij, de fabrieksschoorsteenen waren grauw en dreigend in het donker van den hemel.

Toen ze weer in de kamer was, werd ze rustiger. Hij zal moe zijn, als hij thuis komt, dacht ze; dan wil hij mij vinden zoo gereed als zijn leunstoel, en bijna even zwijgend. — Waarom zou ik bang zijn? Nu Lilly weg is, wordt hij mijn kind, en een moeder is altijd bereid. — Even bedekte ze haar gezicht met haar handen, — ze voelde zich oud geworden. Geen geluid drong tot haar door, alleen het zachte tikken van de gangklok. Ze verwachtte hem, — hij zou zeker komen.

Ze was hem in de hal tegemoet gegaan; — hij zag er niet alleen vermoeid uit, zijn gezicht was een beetje vertrokken.

— Kom gauw binnen, heb je aldoor regen gehad?

— Ik weet niet, zei hij.

Ze sloot de deur achter hem, ging dan naar hem toe voor een kus.

— Mijn vrouw.

Ze stond op haar teenen, zei glimlachend: Vandaag ben ik grooter dan jij. Met haar eene hand streefde ze zijn haar.

Na een oogenblik begon hij te vertellen. De school was hem niet meegevallen, — de plaats niet, en het huis, — het was alles een klein beetje minder dan hij zich had voorgesteld.

— Maar Jack.

— Wacht even, zei hij. Ook het kind had dien zelfden indruk; eenige keeren heeft ze gezegd: Het is alles anders, vader.

— Ze heeft toch niet gehuild?

Hij wendde zijn gezicht af als een schuldige. — Ja, een oogenblik, toen ik weg ging.

— En wachtte je toen?

— De directrice beduidde me, dat ik beter deed te gaan; er drongen ook andere meisjes om haar heen, die haar troostten.

— Hoe was die directrice?

— Heel goed, beschaafd en lief, een mooie, grijze vrouw. — Hij praatte voort, zei haar hoe de ligging van het huis was, en den tuin.

— Zal ze gauw schrijven?

— Ja, morgen; — ik denk dat ze zich dan al heeft aangepast.

Ina glimlachte bijna onmerkbaar. Dan zag ze dat de vreemde trek nog in zijn gezicht was gebleven. Ze vroeg voorzichtig verder, ook over